

تعلیم و تربیت خانوادگی

ترجمه دکتر آصفه آصفی
استاد دانشگاه تربیت معلم

اردکتر آصفه مرزا اسد کرسی روانشناسی
و روان پزشکی دانشگاه پاریس و رئیس
مدراسون بین المللی مدارس اولیاء و مربیان

تمام این مطالبی که شرح داده شد ، با توجه به لزوم بهداشت ، وقت شناسی ، نظم و ترتیب مادی و معنوی ، آرامش ، سکوت مشکلاتی اجتناب ناپذیر بوجود میآورند و چون قانون وقاعدهای مشخص هم نمیتواند جوابگوی این مشکلات گردد و غالباً بایستی برابر با موقعیت عمل شود فرار از آن بیهوده و بی مورد میباشد . دردنباله بحث وسائل و موارد مختلفی را که میتوانند از نظر مؤثر بودن قابل ملاحظه باشند بررسی خواهیم کرد ، این ما هستیم که باید در این مواقع عکس العمل وانعکاسهای عصبی و عاطفی فرزندان را زیر نظر بگیریم . ما بایستی هر لحظه آماده برای جوابگویی بسئوالات مبرم و فوری آنان باشیم ، چگونه میتوان از تمام رفتار و حرکاتی که روشها و انضباطهای غیر قابل انکاریکه ازین رفتنی هم نیستند شامل می گردد اجتناب ورزید ؟

پدر و مادرها گاهی برای برقراری نظم و آرامش با بر زمین میکنند و شدت عمل بخرج میدهند روشی که باید از آن چشم پوشی کرد : چه سروصداهای خوشحال کننده ارزشمندتر از سکوت سنگین و آزار دهنده ای هستند که میتوانند به توفانهای آتی منجر شوند . اگر سکوت با جبار برقرار شود موجب ناراحتی و مشکلات دیگری میشود که نتیجه اش چیزی شبیه به آهن سرد کوبیدن است بهمین دلیل بالاترین و ارجح ترین اصل از تمام اصول و مبادی را اعلام میداریم و آن این است : تمام دخل و تصرفات پرورشی عبارت است از نوعی سکون و آرامش ، زیرا خطرات هرگونه دخل و تصرف پرورشی و تربیتی بیشتر از اینکه در عمل و برداشتش ظاهر و نمایان شود ، محیط و آتمسفر را می آلودد در آن

نفوذ میکند و همچنان باقی میماند - پدر و مادر هائیکه از قبول و پذیرش و گاهی اطاعت بعضی مسائل برابر با روش و رفتاری کاملاً غریزی و عادی ، طفره رفته و رنج میبرند را در نظر بگیریم : آنها غرولند میکنند بدون وقفه قسم میخورند ، بر اعتراض هایشان لحظه بلحظه میافزایند ، برای تعهداتی که از بچه ها گرفته اند مرتباً اخطار میکنند و قول و قرارها را یک روند یادآور میشوند .

می‌توانیم درك کنیم آنها نیکه بایستی از این نوع سرپرست‌ها اطاعت کنند چه حالتی دارند و موضوع را چگونه درك می‌کنند ، آیا چیزی جز احساس نا مطبوع غیر مشخص و درهم و برهم دستگیرشان میشود ؟ در صورتیکه بوسیله گوشمالی و مواخذه‌ای مختصر و کوتاه ولی دقیق و بجاء، میتوان نتیجه بهتر استفاده شایان تری بدست آورد .

چگونه می‌توانیم توقع داشته باشیم تا کودک فکر و توجهش را نسبت به نطق و خطابه‌های ناخوشایند و تمام نشدنی متوجه ساخته و ثابت نگهدارد و تازه نسبت به هر کدامشان هم جدا اظهار علاقه نماید ؟ مشاهده میشود غالباً پدر و مادر بدلیل اینکه خودشان را خوب نمی‌شناسند خود را کنار می‌کشند (باصطلاح جاسیزند) در این موقع بطور غیر مستقیم و بدلیل خستگی ها ، نگرانیها اضطراب ها (نوع تاسف‌انگیز پاداش و نتیجه کار که رضایت بخش نیست) خود را دلداری و تسلی میدهند . اینجاست که محیط خانواده (اتمسفر خانه) مخلوطی از فشارهای عصبی بدخلقی و عدم تفاهم میشود که سنگینی و فشارش برشانه‌های طرد شده مورد نظر (فرزند) بخوبی محسوس و نمایان میگردد . و کودک جز هیاهویی که هم برافکارش سنگینی میکند و هم احساساتش را جریحه‌دار می‌سازد چیز دیگری درك نمی‌کند . و تمام جهش‌ها و پیشرفت‌هایش را فلجی پیش‌رس گریبانگیر میشود که اگر بخواهد سعی هم بکند که بسوی حسن نیت و خوش بینی معطوف گردد ، تقریباً برایش غیر ممکن میگردد چه برای نجات حس خود - خواهیش در برابر سخنان تلخ و ناسزاها ی‌گرنده ، جز به جبهه‌ای دفاعی برای غلبه و پیروزی و پیشگیری از همه احتمالات بجز دیگری متوجه نیست .

از طرفی پدرمادران غرغرو بندرت اشخاصی جدی هستند اما هرچقدر که سخنرانها و وعظ و خطابه‌هایشان زودگذرند، خرابی‌هایی که بهمین دلیل بوجود می‌آورند، گاهی بمراتب از سیاست‌ها و مجازات‌های جدی سخت‌تر می‌باشند و قتیکه پدرمادر باوقوع هر حادثه‌ای هرچند بی‌نهایت کوچک و بی‌اهمیت باشد همه شکوه‌ها و شکایاتشان را ظاهر و آشکار می‌سازند مثل این است که فقط در جستجوی آن‌اند که کودکشان را در موجی از خاطرات بدورکننده‌ای که برایشان بوجود می‌آورند مسموم سازند و هیچ چیز ناسالم‌تر و مخرب‌تر از این برای نیرو و قدرت کودکان وجود ندارد. بدتر از همه این است که چه بسیار پسران و دختران کوچکی که بالاخره باین رفتار و گفتار عادت کرده و بسوی این نوع اعتیاد، که برایشان تهیه دیده‌اند کشیده می‌شوند. در این صورت آیا بهتر نیست تا وقتی که زخمی را ایجاد نکرده‌اند بکارشان کاری نداشته باشند.

دیده می‌شود که گاهی کودکان برای ایجاد رفتار والدین، لذتی رنج آورونیش دار احساس کرده و یا نوعی بیماری پیدا می‌کنند و چنان مجذوب می‌گردند که خودشان بجای اینکه از مواخذت و توبیخ‌های خشک و بی‌مزه آنان گریزان باشند سوجبی فراهم ساخته و به استقبالشان می‌شتابند و سعی می‌کنند با تزویر و تقلب هم که باشد، این صحنه‌ها را ایجاد کنند همانطوری که کودکان دیگر سعی می‌کنند سوجباتی فراهم سازند که باناز و نوازش پدرمادر بخواب روند.

آیا تصورات و توهمات خود خواهانه می‌تواند محدود باین گردد که بعضی‌ها بخواهند و ترجیح دهند تا مجرمی بزرگ بشوند اما انسانی شرافتمند ولی معمولی نباشند؟